

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Τὰ τρία μεγάλα δεινὰ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν κατὰ τὴν πενταετίαν 1919-1924*

Φθόνος διαβολικὸς καὶ χέρι πειρασμικὸν ἐπέπεσε κατὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐκεῖνα τὰ δύστυχα χρόνια τῶν δοκιμασιῶν τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (1919-1924).

Ἄν ἐφθάναν οἱ ἐθνικὲς συμφορὲς, οἱ πολλὰς ἀπώλειες εἰς ἔμψυχον ὑλικὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς Πολέμους (1912-1913) κατὰ Τούρκων καὶ Βουλγάρων, οἱ διωγμοὶ καὶ οἱ σφαγῆς τῶν Ἑλλήνων Μικρασιατῶν στὶς πόλεις Φώκαιαν, Κρήνην, Ἀϊδίνιον καὶ ἄλλες (1914), οἱ σφαγῆς τῶν Ποντίων (1920-22) καὶ γενικὰ ἡ Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ (1922), ἦλθε νὰ προστεθῇ καὶ στὴν ζωὴ τῶν ἐπιβιωσάντων ἀπὸ τὶς ἐθνικὲς τραγωδίαι καὶ συμφορὲς Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ ἡ διαίρεσις πὺρ ἐνέσκυψε, μὲ τὶς προδοσίαις Ἐκκλησιαστικῶν Ἡγετῶν, στὸν θρησκευτικὸν-πνευματικὸν τομέα.

Γιὰ πρώτη φορὰ εἰσχωροῦσεν ἐπίσημα στὸν Οἰκουμενισμὸ τὸ Ὁρθόδοξον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1920 μὲ τὴν περίφημον ἐκείνην Ἐγκύκλιον, μὲ τίτλον: «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», ἀφοῦ πρῶτα δέχθηκε τὸ αὐτὸ Πατριαρχεῖο τὴν Ἀντιπροσωπία τῶν δύο προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν (Αἰρετικῶν Κοινοτήτων) τῆς Ἀγγλικανικῆς τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἐπισκοπελιανῆς τῆς Ἀμερικῆς τὸ 1919 ἔτος, διὰ τῆς ὁποίας ἀποδεχόταν τὴν πρότασιν τούτων, ὅπως ἀποσταλῶσιν ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας στὸ προπαρασκευαστικὸ «Συνέδριον τῆς Κινήσεως Πίστεως καὶ Τάξεως», τὸ ὁποῖο συνήλθε κατόπιν στὴν Γενεύη ἀπὸ 12 ἕως 20 Αὐγούστου 1920.

* * *

Οἱ ἀρχι-οικουμενιστῆς, οἱ ὁποῖοι κατάρθωσαν νὰ ρίξουν στὰ δίκτυά τους τοὺς Ὁρθοδόξους, δὲν ἀπέκρυψαν ἐξ ἀρχῆς τοὺς σκο-

ποὺς καὶ τὰ σχεδιά τους.

Ἔνας ἐξ αὐτῶν λίαν δραστήριος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης Νάθαν Σόδεμπλομ ἔγραψε τὸ 1919, λέγων μεταξύ πολλῶν:

«Ὁ σύνδεσμος τῶν λαῶν πρέπει νὰ ἀποβεῖ θρησκευία. Ἀνεξαρτήτως Ὁμολογίας, ὁ Χριστιανισμὸς ὀφείλει νὰ ἐνωθῆ ἐν κοινότητι προσευχῶν, διδασκαλίας, κηρυγμάτων, τάσεων... καὶ ἡ ἔνωσις αὕτη δέον νὰ ἐκδηλωθῆ ἐν ὀργανισμῷ, ὅστις νὰ ἀποτελῆ κοινὸν φερέφωνον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὅ,τι ἐπιζητῶ εἶναι εἶδος οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἰκουμενικῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκπροσωπούσης τὸν ὅλον Χριστιανισμὸν καὶ οὕτω διαρρυθμισμένης, ὥστε νὰ ὁμιλῆ ἐξ ὀνόματος τοῦ Χριστιανισμοῦ».

Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως –κυρίως οἱ Ἀγγλικοί– καὶ φανέρωσαν, ἀλλὰ καὶ περιέκρυβαν τοὺς σκοποὺς καὶ στόχους τους, διὰ νὰ προσελκύσουν τοὺς Ὁρθοδόξους στὸ «Σύστημα» τους καὶ στὰ Συνέδριά τους.

Παράδειγμα ἔχομεν τὸ κάτωθι. Ἐνῶ στὴν ἀρχὴν ὠμιλοῦσαν περὶ «Συνεδρίου - Κινήσεως Πίστεως καὶ Τάξεως», ὕστερα σὲ ὀμιλία του ὁ πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης κύριος Charles Gore, ἀπεσταλμένος καὶ διωρισμένος ἀπὸ τὸν «ἀρχιεπίσκοπον» Καντουαρίας Rantall, εἶπε σὲ διάγγελμά του στὶς 16.4.1923 στὴν Ζυρίχη τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Συνδιάσκεψις περὶς Ζωῆς καὶ Ἔργου χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς ζητήματα Πίστεως καὶ Τάξεως, σκοπεύει νὰ ἐνώσῃ τὰς διαφόρους ἐκκλησίας ἐν κοινῷ ὀφελίμῳ ἔργῳ...».

Δυστυχῶς, εἰς αὐτὸ τὸ «Κοινὸν Ὁφέλιμον Ἔργον» (τὸ ἐξελιχθὲν ἀργότερον, τὸ 1948, εἰς «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν»), πιάστηκαν καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ σύρονται μέχρι σήμερον, δεχόμενοι ἐνίοτε τὸ κάθε τι ὅσion καὶ ἀνόσion σερβίρει ὁ ἰθύνων Τεκτονικὸς Νοῦς.

Διότι, εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς πολλοὺς, ὅτι Ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, τυπικά, θεσμικά καὶ τιμητικά, εἶναι ἡ ἐκάστοτε βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία συνάμα πάλιν τιμητικά καὶ θεσμικά εἶναι Ἀρχηγὸς καὶ τῆς ἐν Ἀγγλία Μασονίας.

Αὕτη ἡ Μασονία εἶναι ποὺ διέφθειρε τὴν Ἀγγλικανικὴν ἐκκλησίαν καὶ διέταξε τὶς χειροτονίες γυναικῶν «ἐπισκόπων καὶ ἱερέων» καὶ τὸν «γάμον» τῶν Ὁμοφυλοφίλων καὶ Λεσβιῶν στὶς

ἐκκλησίαις καὶ τὸν «γάμον» ἐπίσης τῶν σκύλων καὶ ζώων, διότι πιστεύουν στὴν μετενσάρκωση καὶ μετεμψύχωση.

* * *

Α'. Αὐτὸ εἶναι τὸ **πρῶτο** μεγάλο κακὸ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν: ἡ ἐξαπόλυσις τῆς αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διὰ τῆς ὁποίας ἀνεγνώριζε γιὰ πρώτη φορὰ τὰς αἰρετικὰς παραφυάδας τῆς Δύσεως ὡς Ἐκκλησίας, μὲ τὰ ἐξῆς ἔνδεκα ἄρθρα τῆς.

1) Τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. **2)** Τὴν ἀνταλλαγὴν ἀδελφικῶν γραμμάτων. **3)** Τὴν φιλικὴν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν. **4)** Τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ ἀνταλλαγὴν τῶν συγγραμμάτων καὶ περιοδικῶν τῶν. **5)** Τὴν ἀνταλλαγὴν σπουδαστῶν. **6)** Τὴν σύγκλησιν παχριστιανικῶν συνεδρίων (τὴν κατοπινὴν ἴδρυσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν). **7)** Τὴν ἀπαθῆ καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἱστορικώτερον ἐξέτασιν τῶν δογματικῶν διαφορῶν. **8)** Τὸν ἀμοιβαῖον σεβασμὸν ἡθῶν καὶ ἐθίμων. **9)** Τὴν ἀμοιβαίαν παραχώρησιν ναῶν καὶ νεκροταφείων. **10)** Τὸν διακανονισμὸν μεικτῶν γάμων, πρᾶγμα ποὺ ἡ ληστρικὴ Σύνοδος τῆς Κρήτης (2016) συνεζήτησε καὶ καθιέρωσε νὰ ἐπαφίεται στὴν κρίσιν τοῦ ἐκάστου Μητροπολίτου. **11)** Τὴν ἀμοιβαίαν ὑποστήριξιν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θρησκευτικῆς πίστεως, τῆς φιλανθρωπίας, ἱεραποστολῆς καὶ ἄλλων.

Εἶναι ἄξιον ἀπορίας, πῶς δὲν διέγνωσαν τὶς κρυμμένες παγίδες περιπλοκῆς καὶ καταστροφῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς, τοὺς Αἰρετικούς, οἱ ἀνώτατοι Κληρικοὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἄλλ' ἡ ἀπορία λύεται μὲ τὴν γνῶσιν τῆς ἱστορικῆς συγκυρίας, ὅτι ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς εὐρίσκετο στὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ στὴν Ἀνατολικὴν Θράκη, καὶ διὰ χάριν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμφέροντος ἔγιναν αὐτὲς οἱ προδοσίαι τῆς Πίστεως, γιὰ νὰ χυθῆ τὴν εὐνοία τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Γι' αὐτὸ καὶ ὠργίσθη Κύριος ὁ Θεὸς καὶ ἀντὶ Ἐθνικὸ Συμφέρον, ἦλθε ἐθνικὴ καταστροφή (1922).

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἄρθρα καὶ τὰ ἔνδεκα, περιέπλεκαν, συνέχεαν καὶ συγχώνευαν τοὺς Ὁρθοδόξους μὲ τὶς Αἰρετικὰς Κοινότητες

της Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐξανάγκαζαν αὐτοὺς νὰ ἀποδέχωνται ἀκόμα καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Αἰρετικῶν.

Ἄν ἐξαιρεθοῦν οἱ Ἐκκλησίες τῆς Βουλγαρίας καὶ Γεωργίας, οἱ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες σύρονται στὸν Οἰκουμενισμό.

* * *

Β'. Δεύτερον μεγάλον δεινὸν στὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἦταν ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἐγκυρότητος τῶν μυστηρίων τῆς Ἀγγλικανικῆς «Ἐκκλησίας», ἡ ὁποία ἐγινε τὸ 1922, ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μελετίου Β' Μεταξάκη, ὡς καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῶν χειροτονιῶν αὐτῶν, πρᾶγμα ποὺ προκάλεσε μεγάλον ἐνθουσιασμόν στοὺς Προτεστάντες.

Ὅμως, ἡ ἐπακολουθήσασα ἐπίθεσις τοῦ Κεμάλ Ἀτατοῦρκ καὶ ἡ Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ ποὺ προέκυψε, ὡς καὶ ὁ διωγμὸς τοῦ Μεταξάκη ὑπὸ τοῦ Κεμάλ τὸ 1923, ἔδωσαν τὰ αἷτια τῆς μὴ ὑλοποιήσεως ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους αὐτῆς τῆς ἀναγνώρισεως.

* * *

Γ'. Τὸ τρίτον καὶ μεγαλύτερον κακὸν καὶ δεινὸν στὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν (βάσει ὑλοποιήσεως ἐκείνης τῆς Ἐγκυκλίου) ποὺ τὴν καταδιείρεσε καὶ καταταλαιπώρησε, ἦταν ἡ ἄφρων καὶ αὐθαίρετος ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου, ποὺ ἀπεφασίσθη τὸ 1923, ἐπὶ Μελετίου Μεταξάκη καὶ ἐπραγματοποιήθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1924, ὑπὸ τοῦ διαδόχου του, διότι ὁ Μεταξάκης ἐξώσθη τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου ἀπὸ τὸν Κεμάλ Ἀτατούρκ.

* * *

Δυστυχῶς σήμερον, οἱ πλείστοι τῶν Ἀρχιερέων ἀντὶ νὰ ἰδοῦν ποιεῖς εἶναι οἱ ρίζες τοῦ κακοῦ καὶ νὰ τὶς ἀφαιρέσουν, πολεμοῦν, καθαιροῦν, καὶ ἀφορίζουν τοὺς ἀγωνιστὰς ἀντι-οικουμενιστὰς, προκειμένου νὰ ἀρέσουν στοὺς ἐκκοσμικεύσαντας τὴν Ἐκκλησίαν.

□

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2.200/16.2.2018. Τοῦ Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Βλασίου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ **Τὸ παρὸν «δύσκολο»** αὐτὸ ἄρθρο δημοσιεύουμε ἀπλῶς καὶ μόνον, διότι σὲ γενικὴς γραμμὲς ὁμολογεῖ *μεγάλες ἀλήθειες*. Κατὰ τὰ ἄλλα, περιέχει *θέσεις-ἀξιολογήσεις* τινές, μὲ τὶς ὁποῖες διαφωνοῦμε.